

RECENSION

Ur *Den nakna mannen*

Den nakna mannen

Originaltitel Miesten vuoro
Svensk titel Den nakna mannen
Regi Joonas Berghäll, Mika Hotakainen
Producent Joonas Berghäll
Manus Joonas Berghäll, Mika Hotakainen
Foto Heikki Färm, Jan Kumpulainen
Finland Sverige 2010
Längd i tid 1 tim 21 min
Censur tillåten från 7 år
Distributör Folkets Bio AB

En sak mer än andra, mer än skidrännare, spjutkastare och Nokia har placerat Finland på den internationella kartan: sauna. Ordet finns i alla västerländska språk.

Den nakna mannen utspelar sig till stor del i sunan, med svettiga manskroppar i olika storlekar, feta, magra, välgymnastiserade, kroppar slitna av ett liv präglad av hårt kroppsarbete. I något fall uteliggare, på väg till en natt i sovsäck på ett härbärge. Alla samhällsklasser badar bastu, och här pratar de om sina liv. Det rör sig om nakenhet även i överförd bemärkelse, en känslomässig nakenhet. Olika manliga öden rullas upp, med vattenskopan och fräsandet från bastustenarna som återkommande refräng. Då och då även svepande panoreringar över finsk natur, storlagen och vemodsfylld.

Inte i sig, givetvis, skog är rätt neutralt, men filmens grund-

stämning ger färg åt allt.

Här är det minsann inget tjo och tjim, ingen ryggdunkande manlig kamratsamvaro, trots flitigt öldruckande. Det är mest elände. Det ena tragiska livsödet efter det andra rullas upp där på laven. Skilsmässor, barn som dött, barn som fadern inte får träffa, årtal av kriminalitet innan livet kom på rätt köl igen, en av filmens få positiva gestalter. Stora starka karlar som gråter av sorg över havererade relationer och misslyckanden och livsvillkor i största allmänhet. .

Mitt i denna eländeslitania möter vi också en lycklig man. När han berättar om sin vän tror man först att det rör sig om en busig tonåring som vägrar saunan och förstör saker. Det visar sig vara en jättebjörn, som inträder i bilden och havererar ett trädgårdsbord, varpå hussen lugnt konstaterar "ja det var det bordet."

Filmen lider av en viss monoton men är rörande samtidigt. En officer i finska försvarsmakten konstaterar att pojkar uppfostras fel, till att vara hårda när de innerst inne äger både mjuk- och svaghet. Har filmen ett budskap antar jag att det är just detta: att män inte är vad de tycks vara.

I denna saunaterapi, där gemenskap ersätter terapeutbesöket, brister schablonbilden av den finske mannen som stark och oomkullrunkelig. Helt i linje med detta tillägnas filmen i sluttexten "Finlands män." Ett memento: våga visa dig svag..

Gunder Andersson